

MAGAZYN UCZNIOWSKI SZKOŁY
PODSTAWOWEJ NR 31 IM. JANA
KOCHANOWSKIEGO W BIELSKU – BIAŁEJ

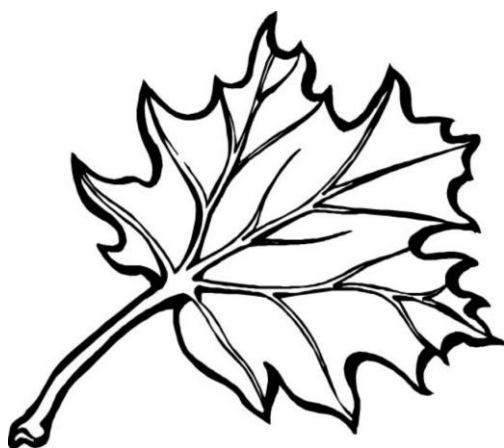
Janko

NR 1/2021-22

W numerze m. in.:

- wywiad z Panią Moniką Gołuch,
- wywiad z Panią Ewą
- praktykantką języka polskiego,
- Złość, gniew - jak sobie z nimi radzić?
- nasza twórczość

Jan Brzechwa „Jesień”

O, jakie rzewne widowisko:
Czerwone liście za oknami
I cienie brzoź, płynące nisko
Za odbitymi obłokami.

Pies nie ujada. Zły i chory
Omija cienie października,
Na tykach ciepłe pomidory
Są jak korale u indyka,

Na babim lecie, zawieszonym
Między drzewami jak antena,
Żałośnie drga wyblakłym tonem
Niepowtarzalna kantylena,

Rzednąca trawa, blade dzwońce,
Rozklekotane późne świerszcze,
I pomarszczone siwe słońce,
I ja - piszący rzewne wiersze.

Zespół redakcyjny: uczniowie kl. 7b

Wywiad z Panią Moniką Gołuch

nauczycielką języka angielskiego

Witamy serdecznie. Dziękujemy, że zgodziła się Pani z nami porozmawiać. Jak minęły Pani wakacje?

Wakacje upłynęły mi pracowicie. Zbierałam zioła, owoce, oddechy nietoperzy i pajęczyny. Czytałam także zaległe książki, np. 'Zaklęcia na każdy dzień' albo 'Psikus albo psikus - praktyczny poradnik dla nauczyciela'.

Kiedy i w jaki sposób rozpoczęła się Pani przygoda z zawodem nauczyciela?

Moja przygoda z zawodem nauczyciela rozpoczęła się kiedy byłam małą dziewczynką. Uczyłam wtedy małe dinozaury, a nagle (z prędkością światła) znalazłam się w szkole ucząc dzieci jaskiniowców.

Jaką skończyła Pani szkołę, by zostać nauczycielem?

Skończyłam szkołę czarownic i to z wyróżnieniem. Moja specjalizacja to przemiana niegrzecznych dzieci w ropuchy. Grzecznych zresztą też.

Od kiedy uczy Pani języka angielskiego?

Uczę angielskiego od czasów królowej Elżbiety I.

T is for **TEACHER**

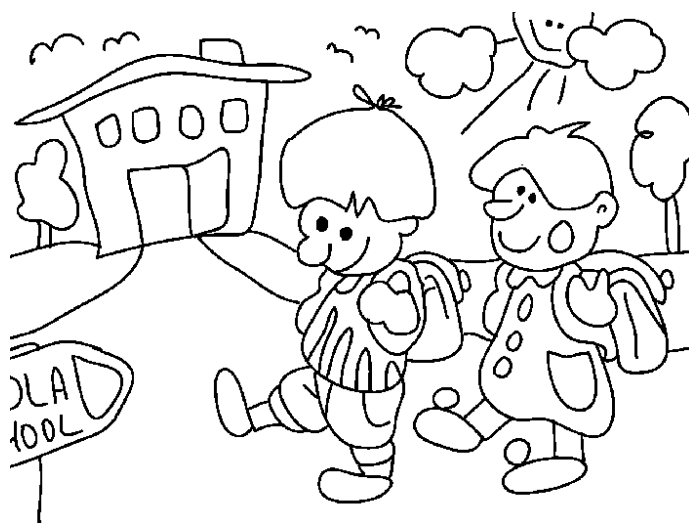
Kiedy rozpoczęła Pani pracę w naszej szkole?

W Naszej szkole uczę od XX wieku.

Jak wspomina Pani swoją szkołę?

Wyjątkowo miło wspominałam szkołę. To było stare i zatęchłe zamczysko, ze świeżym odorem pleśni. Moja nauczycielka miała zielonkawą cerę, haczykowaty, długi nos i coś wielkiego na policzku. Zawsze śmiała się złowrogo i cieszyła się gdy mogła nas karać. Wyjątkowo kochana kobieta, wspominałam ją ze łzami w oczach.

Czy lubiła Pani szkołę?

Oczywiście , że tak. Szkoła była najlepszym miejscem do rozrabiania ☺

Jeszcze raz serdecznie dziękujemy za udzielenie nam wywiadu.

Wywiad z panią praktykantką – panią Ewą

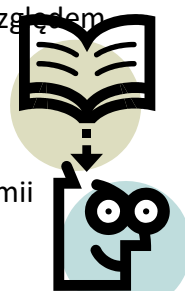
Pytania:

1. Czy podoba się Pani w naszej szkole ?
2. Gdzie i co Pani studiuje ?
3. W jakiej szkole chciałaby Pani pracować ?
4. Jak według Pani powinna wyglądać idealna lekcja ?
5. Jak Panie wspominają szkołę podstawową ?
6. Jacy byli nauczyciele, który z nich zapadł Pani najbardziej w pamięci ?
7. Jakie są Pani wrażenia z pracy w szkole ?

Odpowiedzi :

1. Tak ! Bardzo miło jest po latach wrócić do miejsca, w którym pobierało się pierwsze nauki. Cieszę się, że szkoła idzie z duchem czasu i się unowocześnia – nie tylko pod względem wyglądu, ale także pod względem jakości nauczania (chodzi mi o technologię wykorzystywaną podczas zajęć oraz o metody prowadzenia lekcji).
2. Studiujemy filologię polską (inaczej polonistykę) na tutejszej uczelni – Akademii Techniczno-Humanistycznej.
3. Ciężko jest mi to określić, ponieważ nie miałam jeszcze możliwości pracy w szkole. Myślę jednak, że na pewno chciałabym pracować w otoczeniu osób (zarówno dorosłych, jak i dzieci), które potrafią okazać szacunek i zrozumienie. Uważam bowiem, że to nie poziom definiuje daną szkołę, ale ludzie, którzy ją tworzą.
4. Tak naprawdę wszystko zależy od uczniów. Jeżeli sami wychodzą z pomysłami lub odpowiedziami to ułatwiają pracę nauczycielowi (sprawiają, że jest ona przyjemniejsza).
* O ile podczas swoich odpowiedzi zachowują dyscyplinę. Idealnej lekcji chyba nie ma – mogą być tylko idealni uczniowie 😊
5. Myślę, że chcąc nie chcąc udzieliłam odpowiedzi już w pierwszym pytaniu pierwszym 😊. Szkołę wspominam bardzo dobrze, bo z uśmiechem na ustach. Jestem rada, że atmosfera miejsca się nie zmieniła i nadal jest ona tak samo przyjazna jak dawniej.
6. Ha ha, to jest temat rzeka 😊. Trudni spośród tyle dobrych wspomnień i osób wskazać tylko jedną. Nauczyciele byli wtedy tacy sami jak obecnie tan. Tak samo mili i empatyczni.
*Chyba tylko pod jednym się zmienili – byli trochę wyżsi ... albo to ja byłam trochę niższa. 😊

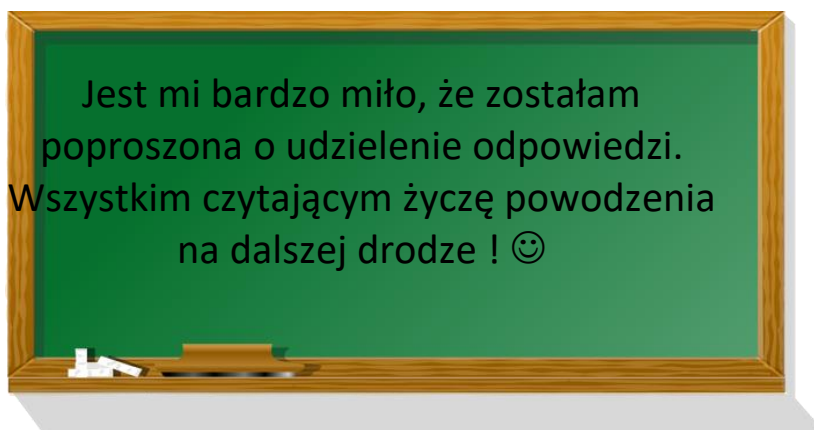
7. Nie wiem czy kilka godzin prowadzenia można nazwać pracą, ale jeśli tak to mogę

powiedzieć jedno : tego się nie spodziewałam! Z perspektywy ucznia zawsze wydawało mi się, że praca nauczyciela nie jest niczym wymagającym (w końcu nauczyciel nie musi się niczego uczyć)

... jak bardzo się myliłam! Tak naprawdę nauczyciel staje się uczniem uczącym się swoich podopiecznych (a biorąc pod uwagę każdego ucznia to tego uczenia się wychodzi całkiem sporo!) 😊

Słowo dodane przez Panią Ewę :

wywiad przeprowadziły :

Złość, gniew – jak sobie z nimi radzić?

Złość, gniew – to emocje, które pojawiają się u wszystkich ludzi. To nieprawda, że złość jest negatywną, destrukcyjną emocją. Jest ona bardzo potrzebna, ponieważ informuje, że nasze granice zostały naruszone lub przekroczone, że coś nam nie służy, zagraża. Złość również mobilizuje nas do radzenia sobie z niekorzystną sytuacją. Podobnie jak radość czy smutek jest intensywną i raczej krótkotrwałą reakcją.

Warto pamiętać, że złość nie jest tożsama z agresją, a umiejętność okazywania i doświadczania jej jest równie ważna jak odczuwanie reszty emocji.

Jak radzić sobie ze złością, jak poradzić sobie z jej rozładowaniem? Najczęściej za odczuwaniem złości kryją się zranione uczucia, zawód, strach, poczucie krzywdy czy utrata bezpieczeństwa. Wiedząc to, możemy zacząć lepiej sobie radzić z własnymi i cudzymi wybuchami gniewu.

Oto kilka sposobów na radzenie sobie ze złością:

1. Podejmij działania, które pomogą rozładować nadmierne napięcie emocjonalne związane ze złością. Wypróbuj różne rodzaje aktywności fizycznej poszukaj zajęcia, które na Ciebie działa najskuteczniej. Regularne uprawianie sportu, jazda na rowerze, spacer, basen pomagają redukować napięcie, ułatwiając świadome wyrażanie złości oraz minimalizując ryzyko nadmiernego wybuchu.
2. Wyjdź, jeśli możesz, na zewnątrz i rusz przed siebie szybkim marszem lub biegiem, aż się uspokoisz. Ruch znakomicie pozwala zużytkować gromadzącą się energię, a wysiłek fizyczny wyzwala endorfiny – poprawią Twój nastrój, a dzięki temu, że minie trochę czasu od zdarzenia, które Cię zdenerwowało, łatwiej Ci będzie poradzić sobie ze złością i spojrzeć na sytuację z dystansem.
3. Podrzyj na strzępy grubą gazetę, możesz też uformować z niej kulki i rzucać nimi do kosza na śmieci

4. Jeśli potrzebujesz się wyżyć, użyj poduszek, którymi możesz bez szkody uderzać pięściami.
5. Posłuchaj ulubionej rytmicznej muzyki, np. bębnową, perkusyjną albo symfoniczną, i tańcz do niej lub głośno śpiewaj.

6. Posprzątaj pokój (w złości naprawdę dobrze się sprząta, na dodatek będziesz miała czysto).
7. Krzycz, tup, płacz.
8. Spróbuj się wyciszyć. Warto, kiedy jest to możliwe, zwolnić nieco tempo i przyjrzeć się swojej złości. Nie chodzi o to, żeby ją tłumić czy udawać, że jej nie ma, ale o świadome jej odczuwanie. Połóż się lub usiądź wygodnie, wyrównaj oddech i sprawdź, co się dzieje z twoim ciałem, gdzie dokładnie czujesz złość. Sprawdź, czy przyspiesza bicie twojego serca, a może pojawia się ucisk lub ból w jakimś miejscu. Niech ta wiedza będzie ułatwieniem w identyfikowaniu swojej złości. To może być pomocne zwłaszcza w sytuacjach, gdy masz kłopot z nazywaniem tego, co czujesz lub rozróżnianiem własnych emocji.

9. Wypróbuj techniki relaksacyjne takie jak: treningi autogenne polegające na napinaniu po kolei wszystkich partii mięśni, medytacje lub techniki uważności. Znajdziesz takie treningi w Internecie na Youtube.

10. Usiądź wygodnie i oddychaj, najlepiej przez nos. Weź 10 pogłębionych przeponowych oddechów, z wdechem wizualizuj sobie, że pobierasz dobrą energię, z wydechem – że wydalasz tę złą.
11. Obserwuj złość – nic nie rób, „stań obok” i przyglądaj się swoim emocjom – analizuj, jakie miały natężenie, jak zmieniały ci rysy twarzy, gdzie znajduje się napięcie w ciele –Nie robiąc nic! Daj sobie czas.
12. Wyładuj swoją złość w sposób twórczy – na pewno masz jakieś ulubione zajęcie, którego wykonywanie sprawia Ci przyjemność. Niektórzy by poradzić sobie ze złością zajmują się małymi przyjemnościami: kolorują, grają na komputerze, tworzą biżuterię, budują z klocków czy malują kamienie. Narysuj swoją złość, swój gniew.

Powyższe metody to sposoby na radzenie sobie ze złością, które pomagają uspokoić emocje tu i teraz. Nie rozwiązują jednak problemu pojawiania się złości. Potrzebne jest do tego poznanie jej źródeł i przeformułowanie własnych przekonań.

Psycholog szkolny
Pani Agnieszka Szewczulak

HISTORIA BIELSKA – BIAŁEJ

Historia Bielska-Białej to dzieje dwóch miast Bielska i Białej, które aż do stycznia 1951 r. były odrębnymi ośrodkami miejskimi.

W XII w. powstał gród w obecnej dzielnicy Stare Bielsko. Lokację należy wiązać z napływem na teren Pogórza Śląskiego fali kolonistów niemieckich. Pierwsza wzmianka o Bielsku (mówiąca o nadaniu mieszkańom lasu „między Kamienicą a Mikuszowicami”) pochodzi z 1312 roku. Od 1327 r. Bielsko, wraz z całym księstwem cieszyńskim, znajdowało się pod panowaniem Czech i dzieliło losy polityczne Śląska. Znaczną rolę jako punktu na szlaku solnym, prowadzącym z Krakowa do Cieszyna i dalej na Morawy, potwierdziło odnowienie w 1424 r. praw miejskich przez księcia Bolesława I. Od XV w. miasto stało się znane jako ośrodek sukiennictwa. Od 1526 r., tak jak cały Śląsk, podlegało Habsburgom. W połowie XVI w. w Bielsku powstała najsilniejsza gmina protestancka na Śląsku Cieszyńskim, a w 1572 r. dobra bielskie wydzielono z księstwa cieszyńskiego, tworząc z nich wolne państwo stanowe.

Znajdująca się w księstwie oświęcimskim, a potem w powiecie śląskim województwa krakowskiego, położona na wschodnim brzegu rzeki o tej samej nazwie, Biała rozwijała się jako niewielka wieś rolniczo-rzemieślnicza, założona ok. 1560 r. na terenach starostwa lipnickiego, a od 1613 r. jako odrębna gmina.

W latach 1642–1660 Bielsko i Biała były kilkakrotnie niszczone i rabowane przez wojska szwedzkie. W 1686 r. Bielsko uzyskało przywilej na wolny skład sukna i wkrótce sukna bielskie zyskały miano najlepszych na Śląsku i w Czechach. W tym czasie powoli wyrastała jednak silna konkurencja gospodarcza — w 1710 r. w Białej utworzono komorę celną, a w 1723 r. Biała otrzymała prawa miejskie. Bardzo szybko miasto stało się jednym z

najważniejszych ośrodków sukiennictwa i płóciennictwa w zachodniej Małopolsce. W połowie XVIII w. w obu miastach powstały pierwsze manufaktury.

W 1752 r. państwo bielskie zakupił hrabia Aleksander Józef Sułkowski; przekształcono je następnie na mocy przywileju cesarskiego w księstwo. W 1757 r. Biała otrzymała od króla Augusta III przywilej, dzięki czemu w mieście powstały cechy rzemieślnicze. W latach 1769–1772 Biała była siedzibą Generalności konfederatów barskich. W kwietniu 1772 r. miasto zostało zdobyte i złupione przez wojska rosyjskie.

W wyniku I rozbioru Rzeczypospolitej w 1772 r. Biała weszła w obręb zaboru austriackiego i znalazła się granicach Galicji. W 1784 r. zniesiono granicę celną na rzece Białej. W latach 1820–1850 Biała wraz z obszarem dawnego księstwa oświęcimskiego została wcielona do Związku Niemieckiego. W 1849 r. zniesiono księstwo bielskie, tworząc w jego miejsce powiat bielski (1855). W 1872 r. niemieccy mieszkańcy z Białej wystosowali petycję do cesarza z prośbą o przyłączenie miasta do Śląska Austriackiego. Prośbę bezskutecznie ponowiono w 1916 roku.

W 1810 r. Joachim Adler otworzył w Białej pierwszą fabrykę włókienniczą. Dało to początek rozwoju przemysłu w obu miastach (Bielski Okręg Przemysłowy), który doprowadził do upadku warsztatów sukienniczych. W 1849 r. uruchomiono połączenie kolejowe Bielska z Krakowem i Wiedniem. Proces industrializacji Bielska i Białej był związany z osadnictwem niemieckich i żydowskich przemysłowców. W XIX w. oba miasta były jednym z największych ośrodków przemysłowych monarchii habsburskiej. W 1871 r. Biała razem z sąsiednim Bielskiem zorganizowały wielką wystawę przemysłową. W 1910 r. Niemcy stanowili 84% ludności Bielska.

W drugiej połowie XIX w. w miastach wprowadzono liczne nowinki techniczne, między innymi uruchomiono centralę telefoniczną, wodociągi, elektrownię i gazownię. W 1890 r. w Białej doszło do powszechnego strajku robotniczego zorganizowanego przez socjalistów. Było to pierwsze tak duże wystąpienie robotnicze w Galicji. Podczas rozruchów

robotniczych 28 kwietnia, od salw żandarmerii zginęło 11 robotników; 1 maja w obu miastach doszło do potężnych manifestacji robotniczych. W tym samym roku władze cesarskie utworzyły w Bielsku garnizon wojskowy. W 1895 r. w Bielsku uruchomiono linię tramwajową.

Po zakończeniu I wojny światowej Biela weszła w granice odrodzonej Polski, natomiast o Bielsko i Śląsk Cieszyński wybuchł polsko-czeskiego konflikt zbrojny, zakończony w lipcu 1920 r. postanowieniami konferencji w Spa. W 1922 r. Bielsko znalazło się w obrębie województwa śląskiego, które jako jedyne w Polsce posiadało autonomię.

W 1921 r. Biela wraz z powiatem bialskim znalazła się w obrębie województwa krakowskiego. Kwestia ta wywołała jednak liczne dyskusje (podobnie jak w poprzednim stuleciu, optowano za przyłączeniem miasta do województwa śląskiego). W 1925 r., po włączeniu do Białej Lipnika, zmieniono jej nazwę na Biela Krakowska.

Podczas II wojny światowej, we wrześniu 1939 r. Niemcy zajęli oba miasta, wcielając je do Rzeszy, z jednoczesnym przyłączeniem Białej jako dzielnicy Bielsko Wschodnie (Bielitz-Ost) do Bielska. 8–10 lutego 1945 r. w rejonie Bielska doszło do ciężkich walk niemiecko-sowieckich, po czym miasto zajęła Armia Czerwona.

12 czerwca 1945 r., na pierwszym posiedzeniu Powiatowej Rady Narodowej, podjęto decyzję o ponownym rozdzieleniu Bielska i Białej, czego nigdy nie zaakceptowały władze Bielska. W latach 1945–1948 w regionie działały oddziały Narodowych Sił Zbrojnych, które prowadziły walkę zbrojną z władzami komunistycznymi. W 1946 w. wojska sowieckie rozkradły większość tutejszych zakładów przemysłowych, wywożąc maszyny i urządzenia do ZSRR. W lipcu 1946 r. rozpoczęła się wielka akcja wysiedlania ludności niemieckiej z miasta.

1 stycznia 1951 r. nastąpiło ostateczne administracyjne połączenie obu miast w Bielsko-Białą. Sporna okazała się kwestia przynależności administracyjnej nowo powstałego miasta — czy Bielsko-Biała powinna należeć do województwa katowickiego czy krakowskiego. Zwyciężyła pierwsza opcja. W 1950 r. wg danych Narodowego Spisu Powszechnego Bielsko i Białą zamieszkiwało 73 tys. osób.

W latach 50. i 60. XX w. powstało szereg osiedli mieszkaniowych, zbudowano kolejkę gondolową na Szyndzielnię. Symbolami Bielska-Białej stały się Fiat 126p (Fabrykę Samochodów Małolitrażowych otwarto w 1972 r.) oraz serial rysunkowy dla dzieci *Bolek i Lolek*, który powstawał w bielskim Studio Filmów Rysunkowych od 1963 roku. U schyłku ubiegłego stulecia uległy likwidacji zakłady przemysłu włókienniczego, przez dwa wieki produkujące słynną w świecie bielską wełnę.

W 1975 r. Bielsko-Biała stała się stolicą nowego województwa bielskiego, istniejącego 23 lata. Wraz z reformą administracyjną, przeprowadzoną w 1999 r., Bielsko-Biała straciła status miasta wojewódzkiego i weszła w skład nowo powstałego województwa śląskiego jako powiat grodzki i ośrodek powiatu bielskiego. W 1992 r. erygowano bielsko-żywiecką diecezję katolicką, a 9 lat później powstała Akademia Techniczno-Humanistyczna.

Źródło informacji: www.sztetl.org.pl

LIRYCZNIE

Jeździ na koniu jakby latała

Uśmiechem swym rozbawia

Pod koniec dnia melodia gra

A ona rozśpiewana

Uśmiechem swym otulasz

mnie i bardzo dobrze o tym wiesz

Dziękuję Ci że otulasz mnie i za

to Kocham cię

Maja kł. 6a

SZKOLNY KLUB WOLONTARIUSZA

12 października Samorząd Uczniowski i Szkolny Klub Wolontariusza zorganizowały akcję „Wizyta Świętego Mikołaja na Kresach”.
Zbieraliśmy słodczyce, nowe przybory szkolne i nowe książki dla dzieci.
Dzięki zaangażowaniu i hojności naszych dzieci oraz rodziców zebraliśmy pięć paczek prezentów.

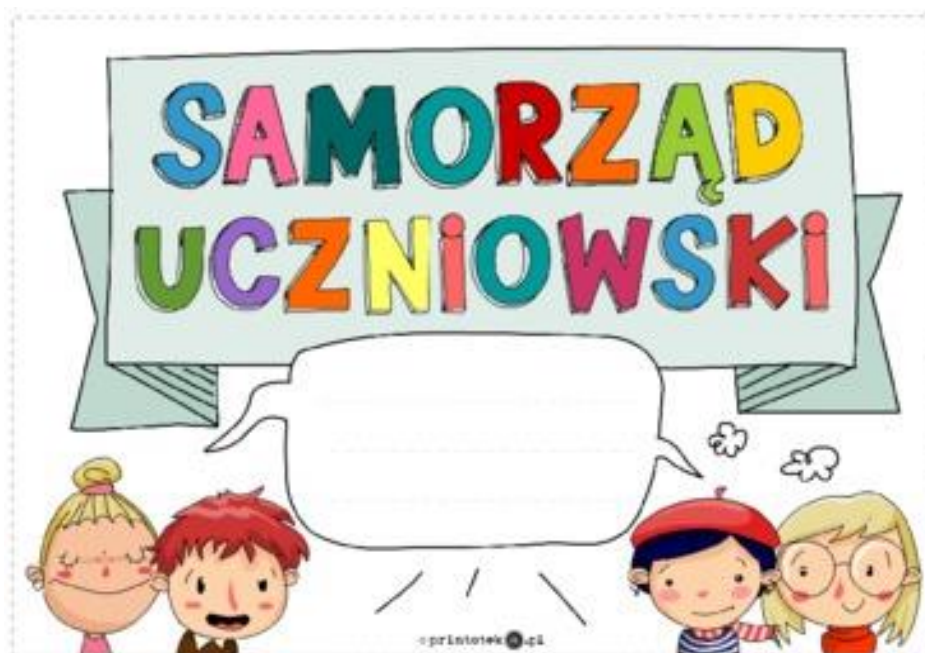
Serdecznie dziękujemy wszystkim Darczyńcom za wsparcie naszej akcji.

SAMORZĄD UCZNIOWSKI

DZIAŁANIA PODJĘTE WE WRZEŚNIU I PAŹDZIERNIKU:

- * wybory do SU,
- * przedstawienie planu pracy na bieżący rok szkolny,
- * Konkurs fotograficzny "Bielsko-Biała-moje miasto w obiektywie",
- * Dzień Chłopaka,
- * zbiórka makulatury.

NUGGETSY Z KURCZAKA

SKŁADNIKI :

- POŁĘDWICĄ Z KURCZAKA 1KG
- JAJA 2SZT.
- MĄKA PSZENNA ½ SZKLANKI
- MĄKA ZIEMNIACZANA 1 ŁYŻECZKA
- PŁATKI KUKURYDZIANE (LIDL)
- BUŁKA TARTA
- OLEJ DO SMAŻENIA
- PRZYPRAWY : SÓL, PIEPRZ, CURRY

PRZYGOTOWANIE :

1. MIĘSO POKROIĆ W NIEWIELKĄ KOSTKĘ, PRZYPRAWIĆ.
2. PRZYGOTOWAĆ PANIERKĘ. JAJA, MĄKĘ ORAZ PRZYPRAWY DOBRZE ROZTRZEPAĆ.
3. PŁATKI KUKURYDZIANE ZMIELIĆ NA GRUBYCH OCZKACH, WYMIESZAĆ Z BUŁKĄ TARTĄ.
4. MIĘSO PANIERUJEMY W JAJKU Z MĄKĄ, NASTĘPNIE W PŁATKACH KUKURYDZIANYCH.
5. SMAŻYMY W GŁĘBOKIM OLEJU.

SMACZNEGO !

PRZEPIS OD PAŃ KUCHAREK
Z NASZEJ
STOŁÓWKI SZKOLNEJ

14 PAŹDZIERNIKA

DZIEŃ NAUCZYCIELA

*Słowo miłość - za Ich troski,
Słowo wdzięczność - za Ich trud.
Dar to skromny, dar uczniowski,
Wyśpiewany z serc jak z nut.
Dziękujemy za wszystkie starania,
które wkładacie w nasze wychowanie i edukację.
Wierzymy, że Wasz wysiłek uczyni z nas ludzi mądrych i
szlachetnych.
Dziękujemy za codzienne, niezwykle trudne i mozolne
budowanie naszych wnętrz.*

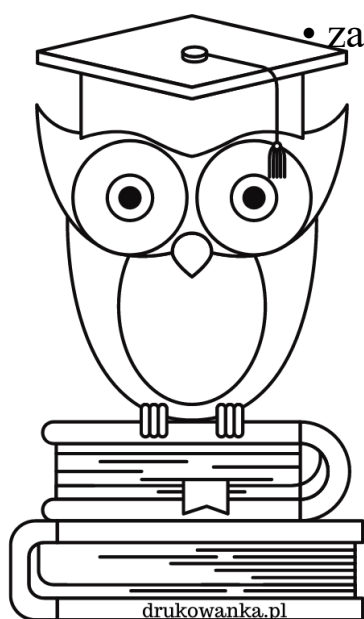
DZIĘKUJEMY!

SZKOLNA SONDA

Za co uczniowie lubią nauczycieli?

- za to że są mili
- są fajni
- za to że przekazują nam wiedzę
- są sympatyczni
- za to że fajnie uczą
- za to że nam pomagają
- za ich kreatywność
- mają dobry humor
- często robią żarciki
- nie krzyczą

- zawsze można na nich liczyć
- dobrze uczą
- są sprawiedliwi
- mam do nich zaufanie
- są przyjaźni
- są opiekuńczy
- mają poczucie humor

POKOLORUJ MNIE

